

Gevaarlijke teleurstellingen

„Ik weet niet wat ik met mijn leven aan moet. Ik heb een goede baan, ik woon in een mooi huis. Ik heb echter niet veel vrienden. Ik voel me heel alleen. Wat moet ik nou?”

Ik ben in gesprek met Peter Plein, 47 jaar. Hij heeft het op dit moment emotioneel erg zwaar. Zijn vriendin van 35 jaar heeft hem na zeven jaar verlaten voor een ander. Peter had heel graag kinderen met haar gewild, maar op de natuurlijke manier lukte dat niet en na drie mislukte IVF-behandelingen ('reageerbuisbevruchting') moesten hij en zijn vriendin de grote wens om kinderen te krijgen laten varen. De teleurstelling was enorm, zodanig dat er een crisis in hun relatie ontstond. Gedurende de hele periode van kindrewens zag ik het stel op mijn spreekuur. Ik heb wat geduimd voor ze. Uiteindelijk heb ik ze naar de gynaecoloog gestuurd.

Peter is een knappe, charismatische vent, die naar mijn inziens niet snel alleen zal blijven. Maar op dit moment heeft hij maar weinig plezier en interesse in zijn leven. Het is me duidelijk dat hij voor een groot deel nog in een rouwfase zit om het verlies van zijn vriendin.

Ik kan niet anders dan hem een hart onder de riem steken en hem verwijzen naar mijn praktijkondersteuner-GGZ om hem verder van therapie te voorzien om zijn leven weer op de rit te krijgen.

Ik roep mevrouw Elly Huisman, 82 jaar, binnen. Ze woont alleen en is altijd wel in voor een praatje met mensen uit de buurt. Veel mensen kennen haar dan ook als een vlotte gezellige dame. „Ik wil niet langer in mijn huis wonen, ik krijg steeds meer mankementen en ik ben het zat om alleen te zijn”, vertelt ze me. „Ik wil naar een verzorgingshuis, waar er voor me gezorgd wordt.” De standvastige emotionele manier waarop ze spreekt roept medelijden bij me op, omdat ik me direct realiseer dat haar wens nooit gerealiseerd kan worden. Ze is daar te vlot en te zelfredzaam voor. Maar haar schreeuw om hulp is duidelijk. Ik leg uit dat ik het sociale wijkteam voor haar inschakel en dat er niet direct een kant en klare oplossing is. Ook haar steek ik een hart onder de riem en maak een vervolgspraak.

's Maandags lees ik het vreselijke nieuws dat mevrouw Huisman zelfmoord heeft gepleegd. Heb ik de mate van teleurstelling en crisis zo verkeerd ingeschat?

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan zorg, waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant. De beschreven voorvallen berusten op waarheid. Gevoemde personen zijn fictief.

